

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

42. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

16. ŘÍJNA 2005

Z obsahu:

**Bůh je Pán světa
a dobrodinec svého lidu**
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
28. září 2005
- strana 2 -

Svatá Hedvika
Stanisław Araszczuk
- strana 4 -

Magdaléna Delbrêl
Alžběta Stoiberová
- strana 4 -

**Lev z Münsteru
a Pius XII. (dokončení)**
Stefania Falasca
- strana 6 -

Tobiáš se chce dát pokřtít
Gabriele Kubyová
- strana 10 -

**Eutanazie dětí:
kolaps lidskosti**
Jiří Karas, poslanec PČR
- strana 11 -

**Čtyři dni zpovědníka
na SDM**
- strana 12 -

**Výzvy fatimského
poselství (28)**
Četba na pokračování
- strana 14 -

**INFORMACE
O PŘEDPLATNÉM
SVĚTLA NA ROK 2006
V TOMTO ČÍSLE
NA STR. 16**

Svatá Hedvika, patronka Slezska, Polska a ostravsko-opavské diecéze

EDITORIAL

Napomenutí dnešního evangelia je jasné a závažné. Každému to, co mu patří. O tom, že musíme Bohu vzdávat náležitou úctu a poslušnost, nikdo z nás nepochybuje. Ne tak zcela jednoznačný je náš postoj, pokud jde o „cisaře“. Už sám termín „cisař“ nezní u nás mnoha uším sympaticky. Že byl poslední monarcha, který vládl v našich zemích, zařazen mezi blahoslavené, bylo pro mnohé velké překvapení, a nechybí těch, kteří to dokonce nemohou dodnes přenést přes srdce. Náš vztah k státnímu útvaru a jeho vedení značně postramotil dějinný vývoj, ale přispěla k tomu také zkreslující a tendenční propaganda domácího i cizího původu, se kterou jsme se dodnes nedokázali vypořádat. Za vrchol našich dějin pokládají mnozí stále dobu, kdy zfanatizované hordy českých náboženských fundamentalistů pustošily nejen vlastní zem a její kulturní hodnoty, ale i Evropu. Naopak období velkého duchovního a kulturního vzepětí jsme označili za dobu temna. Zakládali jsme si na tom, že kdejaký blud našel právě u nás živnou půdu, aniž jsme si uvědomovali, jaké to má negativní dopady. Stalo se národní ctností hrát si na „boží bojovníky“, případně „švejky“ a vzpouzet se proti autoritě církevní i státní. Ale kdykoliv nám bylo opravdu úzko, nehledali jsme kupodivu útočiště a pomoc u zidealizované postavy českého „reformátora“ na Starém Městě, ale u svatého Václava, obklopeného dalšími světci, kterým naopak naše „reformátorské“ myšlenky nikdy na mysl nepřišly.

Když se „vrátila správa našich věcí do našich rukou“, oslavilo to samostatné hlavní město tím, že s hrdým pokřikem „Pryč od Říma“ dovolilo lůze zničit vzácnou památku, kterou prohlásila za symbol naší údajné „poroby“, ačkoliv to byl sloup postavený na poděkování za záchranu Prahy. Našemu pyšnému heslu bylo nakonec nadmíru vyhověno,

Pokračování na str. 11

Bůh je Pán světa a dobrodinec svého lidu

Žalm 134,1-12 z pátečních nešpor 3. týdne

Představuje se nám první část žalmu 134, hymnus liturgického rázu, protkaný připomínkami, reminiscencemi a odkazy na jiné biblické texty. Liturgie totiž často sestavuje své texty tak, že sahá do velkého dědictví Bible, která je bohatým repertoárem témat a modliteb, které jsou oporou věřícím na cestě.

Sledujme osnovu proseb v této první části (srov. Ž 134,1-12), kterou otevírá široké a zanícené pozvání k chvále Hospodina (srov. v. 1-3). Výzva je adresována *služebníkům, kteří slouží v Hospodinově domě, v nádvořích domu našeho Boha* (v. 1-2).

Děková liturgie

Jsme tedy v živé atmosféře kultu, který se rozvíjí v chrámě, privilegovaném a veřejném místě modlitby. Zde zakoušíme zvláště účinným způsobem přítomnost *našeho Boha, Boha dobrého a láskyhodného, Boha vyvolení a smlouvy* (srov. v. 3-4).

Po výzvě ke chvále náhle vystoupí sólový hlas s vyznáním víry, které začíná slovy – *Já vím* (v. 5). Toto Krédo tvoří podstatu celého hymnu, který se jeví jako hlásání Hospodinovy velikosti (tamt.), jak se zjevuje v jeho obdivuhodných dílech.

Bůh působí ve svém díle i v dějinách

Boží všemohoucnost se projevuje trvale v celém světě *na nebi i na zemi, v moři i ve všech hlubinách vod. Je to On, kdo vytváří mraky, blesky, déšť i větry, zobrazené jakoby zavřené do komor nebo zásobníků* (srov. v. 6-7).

Ale v tomto vyznání víry je oslavován především další aspekt božské aktivity. Jedná se o obdivuhodný zásah v dějinách, kde Stvořitel ukazuje tvář vykupitele svého lidu a srovnávaného pána nad světem. Před zrakem Izraele shromážděného

k modlitbě defilují veliké události exodu.

Vzpomínka na exodus

Je zde především souhrnná a podstatná připomínka egyptských „ran“, úderů, které vyvolal Hospodin, aby oblomil utlačovatele (srov. v. 8-9). Žalm pokračuje evokací vítězství, která vydo byl Izrael po dlouhém pochodu pouští. Ta jsou přičítána mocnému Božimu zásahu, který *potřel mnohé národy a zabil mocné krále* (v. 10). A nakonec je tu cíl, tak vytoužený a očekávaný, ona zaslíbená země: *Jejich zemi dal do majetku, do majetku Izraeli, svému lidu* (v. 12).

Boží láska se stává konkrétní a takřka hmatatelná v dějinách se všemi jejich příhodami trpkými i slavnými. Liturgie má za úkol učinit Boží dary přítomné a účinné především ve velké velikonoční oslavě, která je kořenem všech ostatních slavností a představuje nejvyšší znamení svobody a spásy.

Prošba o mír

Shrňme ducha žalmu a jeho chvály Bohu tak, že ho znovu představíme v hlasu sv. Klementa Římského, tak jak zaznívá v dlouhé závěrečné modlitbě jeho listu ke Korinťanům. On pozoruje, že tak jak se v žalmu 134 objevuje tvář Boha vykupitele, tak se nám nyní skrze Ježíše Krista dostává jeho pomo-

ci, kterou poskytl již starým otcům: „Pane, dej zazářit své tváři nad námi pro dobro a pokoj, abys nás chránil svou mocnou rukou, vytrhl nás z každého hříchu svým nejvznešenějším rannem a zachránil nás od těch, kteří nás nespravedlivě nenávidí. Dej svornost a mír nám i všem

obyvatelům země, jako jsi ji dal našim otcům, když tě vzývali ve svatosti, ve víře a v pravdě... Tobě, který jediný jsi schopný splnit pro nás tato dobra a ještě jiná větší, děkujeme skrze Velekněze a ochránce našich duší, Ježíše Krista, skrz něhož ti buď nyní sláva a vznešenost od pokolení do pokolení až na věky věků. Amen.“ (Collana di Testi Patristici, V, 60, 3-4; 61, 3, Řím 1984, s. 90-91)

Bollettino Vaticano
28. září 2005

Mezitimulky redakce Světla

Provokační manévř

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Co je *Božího, Bohu*.

Poslední Ježíšova podobenství, adresovaná izraelským předákům, řála do živého. Zdá se, že míra jejich zášti k proroku z Nazareta je dovršena. Zbývá jim jen jediné: najít způsob, jak se ho definitivně zbavit. To je problém, který je nyní plně zaměstnává. Jednou z překážek je přízeň lidu, která Ježíše všude provází. Je proto třeba zmobilizovat všechny důmysl. Děje se tak na poradě, o které mluví evangelista. Sešli se, *aby se poradili*. Můžeš tak pozorovat, jak se v Pánově blízkosti organizuje spiknutí zla. Jakou taktiku si volí? Chtějí mu *nastražit léčku*.

To je prastarý způsob, jak si počíná tvůj odvěký nepřítel. Zlo spoléhá na svou vynalézavost a proradnost. Chystá léčky. Dokáže se schovávat za druhého, předstírá zájem a nejlepší úmysly. Rádo lichotí a vmlouvá se do přízně. Vymysleli plán, při kterém místo sebe nastrčili povolné kolaboranty a podrobně je instruovali, jak inscenovat promyšlenou provokaci. Jdi za nimi k Ježíši, aby ses přesvědčil, že zlo při vši své vychytralosti zůstává proti Bohu vždy krátkozraké a nakonec se samo usvědčuje z nedůslednosti a neupřímnosti.

Poslouchej, jakým způsobem farizejští emisaři oslovují Pána:

Mistře, víme, že jsi pravdomluvný.

Jestliže to myslí upřímně, již předem odsuzují svou misi k nezdaru. Skutečně pravdomluvný člověk nemá důvod, aby se obával nějaké léčky. Do takové pasti je možno polapit lež, nikoliv však pravdu. Zopakuj jejich větu svému Pánu nikoliv jako falešnou lichotku, ale jako upřímné vyznání: Mistře, děkuji ti, že přicházíš ke mně jako Pravda sama, abys mi přinesl jen slova věčné pravdy.

Víme, že učíš skutečně Boží cestě.

Co je přivedlo k takovému tvrzení? Jsou si zřejmě dobře vědomi, že právě takto smýšlejí o Ježíši zástupy, které za ním chodí a poslouchají ho. Smýšlejí tak vlastně všichni kromě nich. Snaží se lichotit Ježíši tím, co je ve skutečnosti nejvíce popouzí. Umí se dokonale přetvařovat, jen aby vzbudili dobrý dojem nejen u Mistra, ale i u posluchačů. Taková neupřímnost tě u pokrytců nikdy nesmí překvapit. Ovoce, které přinášejí, je ovšem jasně usvědčuje, že navenek licoměrně prohlašují právě to, co v nitru nemohou snést. To, co by mělo být pro ně důvodem k opravdové radosti a vděčnosti, naplňuje je nepo-

kojem a hlubokou záští. Jak politováníhodný je stav těch, kdo si nechtějí připustit, že k nim přichází a promlouvá sám Bůh. Bojí se, že kdyby ho poslechli, ztratili by svůj pohodlný poklid a domnělou jistotu, a tak se raději pouštějí do předem prohraného zápasu s tím, který může *učit Boží cestě, protože sám je Cesta*.

Ježíš na jejich pokrytecké lichotky neodpovídá, a tak pokračují ve svém manévřu.

Víme, že se na nikoho neohlížíš a nebereš ohled na postavení člověka.

Aniž si to připouštějí, vyslovili provokační nyní to, co právě je odlišuje od božského Mistra, ale i od ostatních lidí: přespříliš si zakládají na svém postavení a na mínění lidí. Nic takového Boží Syn opravdu nepotřebuje. Nemá se na koho ohlížet, nehledá lidskou chválu, přízeň ani lacinou popularitu. Za tím vším se honí ti, kdo ve své pyšné domyšlivosti a sebestřednosti neznají jiný smysl svého života. Ani tento vyprovokovaný dialog nesleduje jiný cíl.

Po tomto pečlivě vymyšleném krycím manévřu konečně vyrukuje s léčkou, kterou si připravila sebevědomá vychytralost: *Je dovoleno dávat daň císaři?*

Ježíš vidí až na dno jejich duše ještě dříve, než otevřeli svá ústa, a dává jim to nepokrytě najevo: *Co mě pokoušíte, pokrytci?* Nauč se od Pána nazývat věci pravým jménem. Byl jsi už několikrát svědkem, s jakou láskou vedl dialog s lidmi dobré vůle: s Nikodémem, se Samaritánkou u studnice, s bohatým mláďencem. S těmito provokatéry, kteří nezačali rozhovor z touhy po pravdě a po poznání, nýbrž chtějí uspokojit svou škodolibost a zášť, bude Pán hotov velice rychle. Dialog je smysluplný jen tehdy, když obě strany k němu přistupují bez postranních úmyslů, s upřímným a otevřeným srdcem a pokorou.

Nicméně na veřejně pronesenou provokační otázku dostanou veřejnou jasnou a pádnou odpověď: *Dávejte, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu*.

V této moudré replice poznáváš nejen dokonalou porážku farizejské troufalosti, ale i důležité poučení pro sebe i všechny posluchače. Je to závažné upozornění, že k povinnostem, které máš vůči občanské společnosti, jsi zavázán nejen před lidmi a před zákony, ale i před samým Bohem. Přijmi Pánovo naučení a vzdej mu za to chválu.

Vzdejte Hospodinu slávu hodnou jeho jména. Hlídejte mezi pohany: Hospodin kraluje, národy řídí podle práva. ⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. resp. žalm 95

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 45,1,4-6

Toto praví Hospodin svému pomazanému Kýrovi, kterého jsem vzal za pravou ruku, abych mu podmanil národy, abych odpásal bedra králů, abych před ním otevřel vrata, aby žádná brána nezůstala uzavřena: „Pro svého služebníka Jakuba, pro Izraele, svého vyvoleného, zavolal jsem tě jménem, poctil jsem tě, i když jsi mě neznal.

Já jsem Hospodin, jiný není, není Bůh mimo mne. Přepášu tě, i když mě neznáš, aby se poznalo od východu slunce i od západu, že mimo mne jiný není. Já jsem Hospodin a nikdo jiný (není Bohem).“

2. čtení - 1 Sol 1,1-5b

Pavel, Silván a Timotej soluňské církevní obci, která je ve spojení s Bohem Otcem a s Pánem Ježíšem Kristem. Milost vám a pokoj!

Stále děkujeme Bohu za vás za všechny, když si vás připomínáme ve svých modlitbách. Před naším Bohem a Otcem vzpomínáme bez přestání, jak je vaše víra účinná, láska obětavá a naděje v našeho Pána Ježíše vytrvalá.

Víme o vašem vyvolení, bratři Bohem milovaní. Když jsme vám přinesli evangelium, nebyla to jen pouhá slova, naopak: bylo to provázeno projevy moci, činností Ducha svatého a hlubokým přesvědčením.

Evangelium - Mt 22,15-21

Farizeové odešli od Ježíše a uradili se, jak by ho chytili za slovo.

Poslali k němu své učedníky zároveň s herodovci, aby mu řekli:

„Mistře, víme, že jsi pravdomluvný a že učíš cestě k Bohu podle pravdy. Nedbáš lidských ohledů, nehleďš totiž na to, čím kdo je. Pověz nám tedy: Co myslíš, je dovoleno platit daň císaři, nebo ne?“

Ježíš prohlédl jejich zlý úmysl a odpověděl:

„Co mě pokoušíte, pokrytci? Ukažte mi peníz, kterým se platí daň!“

Podali mu denár.

Zeptal se jich: „Či je to obraz a nápis?“

Odpověděli: „Císařův.“

Tu jim řekl: „Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“

Svatá Hedvika

Svatá Hedvika, která odešla k Otci 14. října 1243, je patronkou Slezska, Polska a ostravsko-opavské diecéze, křesťanských manželství, křesťanské milosrdné lásky, stavby kostelů a volby Karola Wojtyly na papežský stolec (16. října 1978). Za svatou ji prohlásil papež Klement IV. 26. března 1267. Pocházela z jednoho z nejslavnějších německých rodů Andechs, ze kterého vyšlo 34 biskupů a prelátů, 1 opat a 6 abatyš.

V jejich žilách díky rozvětveným rodinným vztahům proudila krev četných evropských národů a mohla by být právem označena za patronku smíření a sjednocení Evropy od Atlantiku až k Uralu a současně být symbolem autentické mravní obnovy zvláště pro dnešní Evropu, kde se rozšířil pragmatický materialismus, kult peněz, hedonismus, morální permissivismus a porušování lidských práv především tím, že se zanedbává ochrana nenarozeného života a starých, společensky „přebytečných“ lidí, kteří jsou vystaveni nebezpečí eutanazie.

Svatá Hedvika se vyznačuje také hlubokým duchovním životem. Je první světskou osobou v Polsku, která byla zapsána do seznamu svatých. Úcta, které se těšila již za života, se po její smrti proměnila v kult světice, který potvrdil Klement IV. Její kanonizace byla počátkem liturgického kultu svaté Hedviky ve Slezsku. Výrazem toho jsou četné texty v liturgických knihách vatislavské diecéze. Na obsah těchto liturgických textů měly vliv osobnosti a instituce, které šířily její slávu ve Slezsku. Největší zásluhu má na tom cisterciácký řád, který nám také zachoval nejranější texty o sv. Hedvice, jako je oficiem *Fulget in orbem dies* a sekvence *Consurge iubilans*. Některé z nich se staly vzorem pro texty v předtridentských liturgických knihách vatislavské diecéze. Tyto texty kladly důraz spíše na kontemplaci a vnitřní posvěcení, ačkoliv sféra vnější aktivity nemohla být světici lhostejná vzhledem k jejímu významnému postavení ve společnosti. Naopak liturgické texty augusti-

niánů ve votivním oficiu *Mundo festus* zdůrazňují pokoru, čistotu, poslušnost a chudobu svaté Hedviky. Žebravé řády chápaly její vnější činnost jako prostředek vlastního posvěcení.

Sv. Hedvika

V liturgii vatislavské diecéze vystupuje sv. Hedvika jako středověká asketka plná ctností, která je vzorem pro všechny stavy a pro každý věk. Výrazná přísnost jejího života, spojená s dobrovolnou chudobou, umožnila Hedvice vytvořit ideální spojení činného života s životem modlitby. Je první polskou ženou, která praktikuje přísnou asketiku opírající se o model cisterciácké spirituality, lásku k liturgii spojenou benediktinským životem a současně tíhne i k rozkvétajícímu kultu chudoby, charakteristickému pro spiritualitu fran-tiškánskou.

Svatá Hedvika žila v konkrétní epoše a usilovala řešit životní problémy podle nauky Ježíše Krista a stala se tak vzorem duchovního života, který byl v její době velmi potřebný.

Z Księga Jadwigańska
přeložil -lš-

Magdaléna Delbrêl

Magdaléna Delbrêl se narodila v r. 1894 v Mussidanu v jižní Francii jako jediné dítě Julese Delbrêla a Lucile Junières. Když dostal otec místo v Paříži, navštěvuje sotva šestnáctiletá na Sorbonně přednášky filozofie a dějin a studuje umění na vysoké škole na Montparnassu. Otec ji uvedl do okruhu intelektuálů, jejichž ateismus ji fascinoval. „V 15 letech jsem byla vyslovená ateistická a svět mi připadal den co den absurdnější.“

Léta po první světové válce byla poznamenána rysy šedivosti a nesmyslnosti. Jak je možné v takovém klimatu nesmyslnosti najít ještě nějaký smysl? Magdaléna prožívá v plné hloubce absurditu života a protiklad smrti, která – jak se zdá – potkává lidi na silnicích každý den.

Hlasitě prohlašuje: „Bůh je mrtev.“ Ve svém zoufalství se utíká do vřavy života, utápí svou bezradnost v jazzu, vrhá se do studia filozofie a uskutečňuje svůj sen udělat něco „trvalého“: V r. 1926 vyhraje cenu Sully Prudhomme, prestižní vyznamenání za knihu básní „La Route“ (Cesta).

Jedno setkání změnilo od základu její život. V roce 1923 se seznámí s Jeanem Maydiem, mladým křesťanem, který na přání svého otce studuje v Paříži inženýrské vědy, a to na plese, který byl uspořádán k jejím 19. narozeninám. Velké štěstí se však mělo záhy změnit v ještě větší zoufalství. Jean ze dne na den opustí Paříž, aby vstoupil k dominikánům v Amiensu. O důvodu tohoto kroku nemá

Magdaléna nejmenší tušení. Začíná však pro ni tříletý zápas s otázkami, jak mohl Jean obětovat její lásku Bohu, o jehož existenci ona pochybuje.

Roku 1956, rok po Jeanově smrti, vyjde životopis mladého dominikána. Magdaléna ho nikdy neotevřela. Stál nedotčený v řadě jejích oblíbených knih. Teprve o tři roky později napsala matce tyto řádky: „Mohli jsme se tragicky zmylit ve svém životě, Jean a já. Byli jsme stvořeni pro něco jiného; probuzení mohlo být strašné.“ Nejdříve však prožívala fáze hlubokého zoufalství.

Druhá rána osudu Magdalénu zdrvila: roku 1924 její otec během pěti měsíců oslepl. A ještě něco mělo otrávit její pýchu a její duševní nezávislost: mnoho jejích přátel žilo z jistoty, kterou ona nikdy nemohla pochopit. „Mluví o všem, ano i o Bohu, který jim připadá tak nezbytný, jako vzduch k dýchání.“

Co tedy měla Magdaléna dělat? Navštěvuje mariánská poutní místa. „Zvolila jsem, co se mi zdálo být nejlepší. Roz-

Helena, Magdaléna a Zuzana v Ivry r. 1933

DEMOGRAFICKÁ ZIMA V RUSKU

Obyvatelstva v Rusku rapidně ubývá. Liberální potratové zákony v Rusku využívají ve stále větším počtu těhotné ženy, které potratem řeší svou tíživou finanční situaci. Počet potratů v zemi je vyšší než počet porodů. K tomu přistupuje ještě velmi vysoká dětská úmrtnost. Situace v zemi je taková, že narození jednoho dítěte může uvrhnout rodinu do velké bídy. V minulém roce požádalo o potrat 1,6 mil. žen, z toho pětina mladších než 18 let. Jsou zde ženy, které z ekonomických důvodů podstoupily až 30 potratů. Ročně ubývá v Rusku 750 000 až 800 000 obyvatel.

hodla jsem se, že se budu modlit (...), a tak jsem v modlitbě a přemýšlení našla Boha, ale když jsem se modlila, uvěřila jsem, že Bůh si mě našel, že je živoucí skutečností a že je možné ho milovat, jako milujeme nějakou osobu.“

Pro Magdalénu je najednou Bůh „Někdo“, koho je možno najít v konkrétním životě, který ale současně zůstává nevystižitelným tajemstvím. Z jednoho listu bez data je jasné její osobní obrácení: „Ty jsi žil, a já jsem o tom nic nevěděla. Když jsem se dověděla, že žiješ, děkovala jsem ti, že jsi mě povolal k životu; děkovala jsem ti za život celého světa.“

Magdaléna ve svých 19 letech

Magdaléna není člověk, který se spokojí s polovičatostí. Poznává, že Bůh je láska, a chápe, že i pro ni bude od nynějška úkolem láska. V té době se jí jeví vstup do Karmelu jako jediná přiměřená forma, jak žít svou odevzdaností Boží lásce. Chce „dobrovolně náležet Bohu, tak velice, jak jen to je pro lidskou bytost možné...“ Ale vnější okolnosti jí zabrání v tomto kroku. Nemoc jejího otce tak pokročila, že Magdaléna nemůže opustit rodinu.

Fascinovaná svatou Terezičkou z Lisieux jde „malou cestou“ této světice: žádná velká díla ani asketická cvičení, nýbrž úplná odevzdanost v malých věcech všedního dne. Tak poznává, že její cesta vede do ulic měst. Ví, že žádná láska není bez kříže,

a obětuje svou touhu po Karmelu Pánu, aby ji učinil plodnou pro svět.

Vrací se zpět do Paříže, kde hledá doprovod a rozhovory se stejně smýšlejícími a v roce 1926 ve farnosti sv. Dominika potká Jacquese Lorenza, který je nakažen jejím nadšením a až do své smrti bude jejím duchovním vůdcem. Připojí se také k jedné skupině mladých žen, které se pokoušejí proměnit Ježíšův život ve svůj život každodenní s přáním: „... v našem sekularizovaném světě založit křesťanské společenství, které je ustavičně inspirováno svědectvím prvních křesťanů – život, který je přesně tak jednoduchý a přesně ponořený do světa.“

Tak je Magdaléna spolu se Zuzanou a Helenou zavedena v říjnu 1933 do Ivry, jednoho pařížského předměstí, kde se dala do služeb proletářských vrstev. Magdaléna nevěděla, že je v hlavním stanu francouzských komunistů. „Objevila jsem současně komunistické město, já, která jsem o komunismu nic nevěděla kromě toho, že udělali v Rusku revoluci. Na radnici vlála věčně rudá vlajka.“

Bdělým duchem pozorovala angažovanost komunistů, kteří v protikladu ke křesťanům se pokoušeli nouzi pracujících účinně mírnit. Tak se dostala i Magdaléna do „pokušení marxismu v době, kdy byl ještě originální“. Ale podrobnější studium brožury „Lenin a náboženství“ toto pokušení velmi brzy ukončilo. „Třicet stran brožury způsobilo nezvratný krach marxismu.“ Tento rozchod s komunismem poznamenal Magdalénino druhé obrácení.

Brzy však otřásla světem další událost. „Pak přišla válka. Již v prvních dnech nařídila vláda, že všichni komunističtí úředníci musí odejít. (...) Když se městská správa po válce vrátila, nabídli mi místo na volební listině.“ Magdaléna to odmítá, ale nepřerušuje všechny své kontakty s komunisty.

Co se mezitím stalo s malou skupinou, která se nastěhovala do Ivry? Ženy, které navenek vykonávaly své povolání, pokoušely se vést kontemplativní život podle evangelických rad. Otřesená bídou dělníků vede Magdaléna a její družky ošetřovnu pro nemocné a navštěvuje ty, kteří potřebují materiální pomoc. Životní způsob žen je prostý a od počátku je jejich dům pro všechny otevřen. Zcela vědomě chtějí být laickým společenstvím a nelíší se v oděvu a chování od okolního světa.

Již desetiletí před Druhým vatikánským koncilem je pro ně samozřejmé, že i laici jsou povoláni ke svatosti: „Jsme skuteční laici, kteří nemají žádné další

Magdaléna ve svých 24 letech

sliby kromě křesťanství... a skutečnosti biřmování. Práce nám slouží jako místo našeho svědectví pro evangelium. Jako pole setkávání s naším bližním..., je to láska, která dává pravé místo laicismu.“

Bdělým zrakem pozoruje Magdaléna nové misijní hnutí svého okolí, také Mission de France, dělnické kněze. V letech 1942 až 1946 má mnoho přednášek k mladým seminaristům,

Magdaléna ve svých 59 letech

pak se z tohoto hnutí, které bylo v roce 1953 zakázáno, pomalu stáhne.

Léta 1955–1958 jsou pro Magdalénu tvrdá. Smrt jejich rodičů, vleklá nemoc a rány osudu, neporozumění kolem Mission de France zastiňují tento čas.

Velké očekávání spojuje se svoláním Druhého vatikánského koncilu. Nadšeně sleduje jeho přípravu a v roce 1962 je vyzvána, aby zpracovala katalog otázek na téma „Ateismus a lidové misie“.

Rok 1964 je pro ni dobou plnou aktivity, kterou vykonává i přes rostoucí vyčerpanost. Četná pódiová vystoupení, setkání soukromého charakteru a jiné činnosti ji udržují stále na nohou. Počátkem října všechny práce náhle skončila. 13. října ji družky našly v pracovně u psacího stolu mrtvou po mozkové příhodě.

Její život stál pod heslem: „Věřit v živého Boha, který nás miluje, a milovat ho tím, že milujeme druhé, jako On miluje nás.“

Vision 2000 - 5/2005

Lev z Münsteru a Pius XII. (dokončení)

Clemens August von Galen

Toto první kázání se neminulo účinkem. A při druhém 20. července byla katedrála plná do posledního místa. Lidé přicházeli z daleka, aby slyšeli jeho řeč. Von Galen otevřel lidem oči, aby viděli, jak nesmyslný je plán režimu, který chce uvrhnout zemi do bídy, a hlásal: „Společensví s muži, kteří chtějí naše řeholníky, naše bratry a sestry bez právního podkladu vyštvať ze země jako divokou zvěř. Ne! S nimi a především s těmi, kteří jsou za to odpovědvní, nedo-

Biskup von Galen

volují mi mé city a mé myšlení žádné společensví.“⁽¹¹⁾ A dále: „Vidíme a prožíváme teď zřetelně, co stojí za těmi novými naukami, které se nám již několik let vnucují: je to propastná nenávisť ke křesťanství...“⁽¹²⁾

Třetí kázání 3. srpna o 5. příkázání označilo ministerstvo propagandy pro ostrost jeho slov za nejhorší frontální útok, jaký byl kdy podniknut proti nacismu. Biskup vyjevil, že existují záměry „likvidovat“ postižené, staré a duševně choré lidi a dokonce i postižené děti ve vestfálských ústavech, kde se aplikuje eutanazie. Byl to plán, který chtěli nacisté udržet v tajnosti. Očitý svědek komentoval: „Jen ten, kdo prožil nacistickou diktaturu, může porozumět dopadu těchto slov, která se biskup odvážil pronést: nevinní a bezbranní budou nyní vražděni,

barbarsky vražděni, i osoby jiné rasy, jiné příslušnosti budou zabijeny... Máme zde co do činění s bláznovstvím, kterému není rovno... S takovými lidmi, s těmito vrahy, kteří si osobují právo rozhodovat o životě a smrti bližních, nemůžeme mít nic společného.“ – A tím myslel nacistické autority slovy sv. Pavla: „*Jejich bohem je břicho.*“⁽¹³⁾

Kázání našla široké rozšíření, v krátkém čase oběhla svět. Všude byla tištěna a čtena. Dostala se i k vojákům na frontě. Německý národ, křesťané i nekřesťané je přijímali s velkou vděčností. Z dokumentů, které byly nalezeny v troskách Berlína, vysvítá, že gestapo zatklo mnoho Židů, protože dávali do oběhu „buřičská kázání“ biskupa z Münsteru.⁽¹⁴⁾ Všichni, biskupa nevyjímaje, byli přesvědčeni, že ho dříve či později popraví. Šéf SS-organizace pro mládež dal zveřejnit následující prohlášení: „Nazývám ho svině CA, Clementa Augusta. Tento velezrádce a zemězrádce, tato svině je na volné noze a dovoluje si očerňovat Vůdce. Je třeba ho pověsit!“⁽¹⁵⁾ Ale to se nestalo.

„Případ von Galen“ probíralo ministerstvo propagandy a říšská kancelář do nejmenších podrobností. I Hitlerův sekretář a důvěrník Martin Bormann ho chtěl pověsit. Říšský vedoucí propagandy Josef Goebels však radil

Hitlerovi, aby popravu odložil – z důvodů politické nevhodnosti. Režim z něho nesmí udělat mučedníka, zlikvidovat ho by znamenalo pobouřit proti sobě část obyvatelstva, zvláště vojáky na frontě. A tak nacisté rozhodli, že se s ním „vypořádají“ až po konečném vítězství, ale pak bez milosti.

Galenův bratr hrabě František dosvědčil, že i když jeho bratra nezavřeli, musel dále snášet útoky a urážky nepřátel Církve. Nedal se však od svého postupu zdržet a hlásal dále neohroženě pravdu. A když se ho jednou zeptali, co mají udělat, když ho zatkou, odpověděl: „Nic!“ – a poukázal na to, že Pavel byl také mnoho let ve vězení a Pán se nebál, že pohané nebudou včas obráceni. Tak jako jeho bratr byl toho názoru, že tady máme co do činění se silami pekel, ale poukázal na útěšná slova Písma: „Brány pekla Církve nepřemohou.“⁽¹⁶⁾

Proces blahořečení Clementa Augusta von Galena byl zahájen v říjnu 1956. 20. prosince 2003 byl vyhlášen dekret o jeho hrdinských ctnostech a jeho blahořečení je přede dveřmi.

Dominikán A. Eszer, relátor procesu blahořečení, uvedl: „Boj, který biskup von Galen vedl proti těm, které pokládal za nepřátele Církve, ukazuje jednoznačně, že tento služeb-

Jedna z posledních fotografií biskupa von Galena

ník Boží pokládal obranu víry za svou nejpřednější povinnost a úkol. A tváří v tvář duchu tehdejšího totalitního režimu prokázal biskup von Galen nejen hrdinskou sílu, ale také hrdinskou rozvahu.“

Pacelli – von Galen – těsný svazek

Znal vůbec Pius XII. von Galena osobně? Evžen Pacelli byl 12 let nunciem v Německu. Nejdříve v Mnichově v letech 1917–1925, pak až do roku 1929 v Berlíně.

„V té době měl v Berlíně příležitost seznámit se s von Galenem,“ prohlásil jezuita Peter Gumpel, velký znalec v záležitosti Pia XII. a relátor jeho procesu blahořečení. „A již tehdy měl vysoké mínění o tomto horlivém, odvážném a pro sociální požadavky doby otevřeném duchovním pastýři.“

„Von Galen byl bratrancem Konráda von Preysinga, důvěrníka Pia XII. v Německu, kterému von Preysing představil opoziční postoje vůči režimu uvnitř německého episkopátu. Von Preysing a von Galen byli nejen příbuzní, ale byli také důvěrní přátelé.“ „Ocenění a důvěra, kterou Pacelli choval vůči Galenovi,“ pokračuje Gumpel, „souvisí s hodnocením von Preysinga, a to potvrzuje také skutečnost, že byli oba v Římě v lednu 1937 v rámci zveřejnění encykli-

Biskup von Galen se modlí nad troskami města Münsteru

PLZEŇSKÝ BISKUP VYZVAL KE VSTUPU DO POLITIKY

Při slavnostní poutní bohoslužbě ve Staré Boleslavi na svátek svatého Václava promluvil plzeňský biskup František Radkovský. Připomněl katolíkům, že jsou odpovědní za společnost, protože „obdrželi více“. Zaměřil se na problém vzdělanosti a mravnosti. Bohatstvím České republiky, která je malá a bez přírodních zdrojů, jsou její lidé, kteří musejí být vzděláni. Vzdělanost není jen otázkou školního vzdělávání.

Společnost ohrožuje relativizace mravních principů a norem, krize manželství a rodiny, zpochybnování nedotknutelnosti lidského života; křesťané zde mají být „hlasem bezbranných a slabých“. Podle biskupa je zapotřebí etická výchova na školách.

Je třeba se vyrovnat s působením médií, jež se podbízejí s pořady lichotivými nižšími lidským pudům. Odpovědí je aktivní odpor: péče o rodinu, o děti, osvěta ve věcech ochrany života, etická výchova ve školách, bojkot špatných TV pořadů, aktivní působení na média (dopisy).

Katolíci musejí využívat svých práv, zejména volebního práva. Musejí také aktivně vstupovat do politiky na úrovni komunální, krajské i centrální.

Zdroj: RC

ky *Mit brennender Sorge...* Pia XI. Pacelli, který významně přispěl k sepsání této encykliky, chtěl být obšírně informován o situaci v Německu a chtěl slyšet nejen mínění kardinálů, ale také názory těchto dvou.

Jak velice byl Pacelli srozuměn s činností von Galena, bylo jasné již v roce 1935, a to v rámci boje proti Rosenbergovi. Pacelli tehdy poslal ostrou nótu německému ministerstvu zahraničí, ve které apeloval na základy konkordátu a Vatikán podpořil von Galena tak silně, že vatikánský list *Osservatore Romano* podle pokynu státního sekretáře otevřeně vystoupil na obranu von Galena proti Rosenbergovi, kterého označil za zběsilého nepřitele křesťanství.⁽¹⁷⁾

Ale pokud jde o ona tři slavná kázání, nic nenasvědčuje tomu, že by k nim biskup dostal pokyn od Pia XII. Jak prokázal proces blahořečení, von Galen jednal na vlastní pěst, mohl však počítat s podporou papeže: „Pius XII. vysvětlil přesně svůj postoj v dopise von Preysingovi z 30. dubna 1943. Zasahování papeže v období války by mohlo být interpretováno jako protiněmecké s negativními důsledky pro již tak pronásledovanou církev a německý lid. Přenechal to však odpovědnosti místních biskupů, aby sami rozhodli podle daných okolností. Vyzýval biskupy, aby sledovali linii, kterou Svatý stolec vyjádřil v encyklice Pia XI., aniž by jim něco příkazoval. To už také z toho důvodu, že nikomu není možné naříditi mučednictví.“

Jak velkou potěchou bylo neohrožené jednání „Lva z Münsteru“ pro papeže Pacelliho, ukazuje okolnost, že předčítal jeho kázání svým rodinným příslušníkům, jak vyplývá z aktů procesu blahořečení: Tak říká kněz Heinrich Portmann, jeden z důležitých svědků procesu, že se o tom dověděl ze sdělení biskupa v Innsbrucku, který byl při audienci ve Vatikánu, kde papež vyjádřil velkou úctu k biskupo-

vi z Münsteru, jehož homilie předčítal svým rodinným příslušníkům.

Ano, Pius XII. ho pokládal za hrdinu. A to také výslovně řekl, když v prosinci r. 1945 přijal některé biskupy z Vestfálska. I toto svědectví – od P. Eberharda Branda – je v aktech blahořečení: „Svatý otec nám řekl: »Biskup von Galen brzy přijde do Říma«. A pak pokračoval ještě hlasitěji: »Je to hrdina.«“⁽¹⁸⁾

A není zřetelným důkazem tohoto uznání „nedocenitelných záskuh“ o nebojácnou obhajobu Církve a lidských práv proti násilným aktům nacismu kardinálský purpur, který von Galen

Berlínský biskup Konrád von Preysing

obdržel od nikoho menšího než od papeže Pacelliho 18. února 1946? Von Galen je „pravým hrdinou této konzistoře“, poznamenal tehdy kolínský arcibiskup.

Rádio Vatikán oznámilo jmenování biskupa z Münsteru kardinálem na Štědrý den 1945 spolu s 32 dalšími kardinály. Jsou mezi nimi i další němečtí biskupové, kteří se vyznamenali vystupováním proti nacistickému teroru: kolínský arcibiskup Joseph Frings, berlínský biskup Konrád von Preysing. Pro episkopát a německý lid byla tato jmenování důkazem toho, že papež nebyl ochoten dát se unést hlasy nenávisti vůči Němcům, které bylo všude slyšet. Byla také výrazem spravedlivého ocenění odvážného odporu, který kladli právě takoví mužové, jako biskup z Münsteru.⁽¹⁹⁾ V podrobné zprávě o slavnostním obřadu předání kardinálských biretů zdůrazňuje kněz, který byl přidělen von Galenovi jako nosič vlečky: „Když se při vstupu kardinálů do sv. Petra objevil v bráně von Galen, zvedl se hluk: »To je on!« Protože jsem jako nosič vlečky šel těsně za kardinálem, mohl jsem slyšet, co lidé říkali, a když jeho statná postava procházela středem lodí, zvedla se vlna nadšení. Potlesk hřměl jako bouře,

když kardinál stoupal k Svatému otci. »Žehnám Vám, žehnám Vaši vlast!« řekl mu Pius XII. Znamé římské noviny ten den napsaly: »Zvláště dlouho a hlasitě zněl potlesk pro kardinála von Galena, hrdinského biskupa z Münsteru, zapřísáhlého antinacistu, kterého si papež podržel déle než ostatní.«“⁽²⁰⁾

Tisk tedy referoval o tom, co bylo všem zjevné: von Galen byl symbolem onoho jiného Německa, které se nedalo uniformovat a vidělo v propůjčení kardinálské hodnosti vyznamenání statečných obránců křesťanské pravdy a nezadatelných lidských práv, která chtěl totalitní stát vyhladit.⁽²¹⁾ Tak psal *Die Zeit* přesně měsíc po propůjčení kardinálské hodnosti a označil von Galena za bojovníka za spravedlnost, velkého dobrodince lidstva. Na jeho pohřeb přišlo více než 50 000 lidí.

Jako poslední vatikánský vyslanec v Říši Ernst von Weitzsäcker, který v roce 1946 po odchodu z politické scény ještě žil v Římě, poslal Svatému stoli k úmrtí von Galena soustrastný telegram. Poděkoval mu tehdejší zástupce Státního sekretariátu Giovanni Battista Montini 28. března 1946 těmito slovy: „Smrti tohoto biskupa ztratila Vaše země jednu z největších osobností naší doby.“

Pius XII napsal: „Máš moji plnou podporu“

Ale to není všechno. Jsou ještě další dokumenty, které jednoznačně ukazují ocenění a shodu, jaká panovala mezi papežem Pacellim a „Lvem z Münsteru“: jejich korespondence. Z dokumentů tajného archivu vyplývá, že Pius XII. psal von Galenovi listy.

Čtyři z těchto německy psaných dopisů jsou v druhém svazku *Actes et documents du Saint Siège relatifs à la Seconde guerre mondiale*, monumentálního dokumentačního díla o 11 svazcích, zpracovaného jezuita a tajným vatikánským archivem. Je to

dílo, které si přál Pavel VI. počátkem 60. let, když stále dusnější legendy pomlouvaly jeho předchůdce, a dal tento archiv předčasně otevřít. Dopisy biskupovi z Münsteru nesou data 12. června 1940; 16. února 1941; 24. února 1943; 26. března 1944.

V těchto dopisech zdůrazňuje Pius XII. opakovaně, jak je vděčný, jak velice souhlasí a jak oceňuje působení německého biskupa. V dopise z 24. února 1943 vyjadřuje např., jak silná to byla pro něho „útěcha“ pokaždé, když „jsme se dověděli o otevřeném a statečném slovu německého biskupa nebo německých biskupů.“ Zakládal si také na tom, že tito biskupové „svým odvážným vystupováním za pravdu a právo proti tvrdosti a bezpráví pověsti svého národa v zahraničí neškodí, nýbrž jsou mu na prospěch“, když ten či onen by chtěli proti němu vznášet námitky. Pius XII. děkoval von Galenovi také za to, že svým pastýřským listem připravil půdu pro papežské vánoční poselství z 24. prosince 1942. To je poselství, pro které má *New York Times* slova chvály, protože se postavilo na obranu Židů a protože upozornilo svět na masakry na mnoha nevinných lidech. V Německu bylo šíření tohoto poselství hodnoceno jako „zločin proti bezpečnosti státu, za který hrozí trest smrti“⁽²²⁾.

Význam těchto dopisů ještě více vynikne, když uvážíme, v jakém kontextu vznikly. Dopisy von Galenovi jsou součástí *corpusu* 124 listů, které Pius XII. napsal německým biskupům v období 1939–1944. Důvod této korespondence vysvětlil Pius XII. v březnu 1939 německým kardinálům, kteří se sešli na konkláve, aby ho zvolili papežem. Po konkláve prodloužili kardinálové svůj pobyt v Římě, aby s novým papežem prohodili situaci v Německu, kterou papež sledoval z bezprostřední blízkosti nejdříve jako nuncius a pak jako státní sekretář. Řekl jim: „Německá otázka je pro mně ta

Pohřební průvod se zesnulým biskupem von Galenem prochází troskami Münsteru

nejdůležitější. Vyhrazuji si pro sebe, že se o ni sám budu starat.“⁽²³⁾ Pacelli tedy vyzval kardinály a nepřímo i episkopát, aby mu psali přímo. V prvním dopise německému episkopátu z 20. července 1939 vzpomíná Pius XII. plný dojetí na léta strávená v Německu a na kontakty, které tam navázal: „...protože to nám dnes umožnilo mít o situaci, utrpení, úkolech a potřebách katolíků v Německu tak hluboké poznatky, které vyrůstají jen z přímých osobních a dlouhletých zkušeností.“⁽²⁴⁾ Na počátku války se měly tyto přímé kontakty ukázat jako ještě cennější. Výzvou, aby mu psali, ukázal papež biskupům, že nunciatura v Berlíně má k dispozici kanály pro korespondenci s Římem. Tato korespondence, kterou bylo možno udržet až do konce války, ukazuje, jak široce biskupové využívali této možnosti, aby

byli ve styku se svým nejvyšším pastýřem. Posílali mu pravidelně všechny možné informace a přikládali také kopie důležitých dokumentů.

Lettres de Pie XII aux évêques allemands jsou však nadále, když pomineme badatele, převážně neznámé. A to i přesto, že prohlášení v nich obsažená jsou velice důležitá nejen pro pochopení katolického odporu v Německu a pronásledování ze strany nacistů, ale i pro pochopení postoje německých biskupů, kteří jsou neprávem pokládáni za sprátele s nacisty. Jak uvedl Piere Blet ve svém díle *Pio XII e la Seconda guerra mondiale negli Archivi vaticani* „...představují také mimořádně cenný dokument o smýšlení a působení Pia XII., stejného smýšlení a působení jako onoho muže Církve, který se nebál zvolat nacistům do tváře: »Nemohu mít nic společného s lidmi, kteří si osobují právo být pány nad životem a nad smrtí svých bližních: Jejich bohem je břicho.«“⁽²⁵⁾

Vypravujte to dál

Fascinuje mě to místo ve Skutcích apoštolů, kde Petr před veleradou prohlašuje: *Nemůžeme mlčet o tom, co jsme viděli a slyšeli* (Sk 4,20). A to i přesto, že si mohl být jistý těžkostmi, se kterými se setká.

Je to jasné: Jedná se o to vyprávět, co jsme viděli a slyšeli. Není to ten rozhodující bod? Viděli jsme a slyšeli? Zasáhl nás Bůh tak do srdce, že nemůžeme dělat nic jiného než druhým o tom vyprávět? Zažili jsme takovou proměnu života, že musíme o našem polepšení dále vyprávět?

Pozorují to na sobě. Mnoho se pouze moralizuje o životních pravidlech nebo církevních strukturách, o chování toho či onoho kněze nebo biskupa! Ale koho to nutká podat svědectví o tom, co Kristus a Duch Svätý působí v jeho životě? Misie, to je něco více než mluvit o otázkách morálky, debatovat o tématech s náboženským vztahem. Jde o svědectví o působení živého Boha v dějinách, v mých dějinách. Kde chybí motivace k tomuto svědectví, tam je třeba začít zpytování svědomí. Jakou roli hraje Kristus v mém životě? A dále, oduševňuje mě Bůh tak, že mohou pociťovat druzí: Ten odhalil něco, co je nezbytné i pro můj život? nebo přesněji: On potkal někoho, kdo může změnit i můj život k lepšímu a koho musím poznat i já?

Můžeme si být jisti: Vývoj posledních let ukazuje, že my křesťané nemusíme skrývat svou víru, protože touha lidí po setkání s živým Bohem je velká. To by nám mělo dodat odvahy nevtíravě, neprovokativně, bez touhy po úspěchu hovořit o tom, co hýbe naším srdcem.

Christov Gaspari

30giorni 8/2004
přeložil -lš-

Poznámky

⁽¹¹⁾ Biskup C. A. von Galen, *Akten, Briefe und Predikten 1933–1946*, op. cit. S. 858.

⁽¹²⁾ tamt. S. 859.

⁽¹³⁾ *Positio* Bd. 1 *Summarium*. S. 422.

⁽¹⁴⁾ Srov. *Nicht Lob nicht Furcht*, Münster 1974.

⁽¹⁵⁾ R. A. Graham II, *Diritto di uccidere "nel Terzo Reich, Preludio al genocidio*, in *Civiltà Cattolica* 15. 3. 1975.

⁽¹⁶⁾ *Positio* Sv. I, *Summarium* s. 65.

⁽¹⁷⁾ *L'Osservatore romano* 10. 7. 1935.

⁽¹⁸⁾ *Positio* Sv. II, *Documenta* s. 507.

⁽¹⁹⁾ Srov. *Neue Westfälische Zeitung* 28. 12. 1945

⁽²⁰⁾ *Positio* Sv. II, *Documenta* s. 507.

⁽²¹⁾ Srov. *Doe Zeit* 28. 3. 1946.

⁽²²⁾ G. Sale, *Hitler, la Santa Sede e gli ebrei*. Milán 2004. S. 221.

⁽²³⁾ Piere Blet, *Pio XII e la Seconda guerra mondiale negli Archivi vaticani*, Cinisello Balsamo 1999. S. 81.

⁽²⁴⁾ tam. S. 79.

⁽²⁵⁾ tamt. S. 83.

Dopis Pia XII. biskupu z Münsteru

Ve Vatikánu 24. února 1943

*Našemu ctihodnému bratru
Clementu Augustovi von Galen,
biskupu v Münsteru*

Přijímáme s díkem a radostí blahopřání, které jsi nám poslal, ctihodný bratře, k výročí Naší volby a korunovace jménem svým i jménem své diecéze. Přicházejí totiž od pastýře, u něhož vědomí spojení s Kristovým zástupcem je pro katolickou tradici jeho rodu a ještě více pro pojetí biskupského úřadu obzvláště živé, a od stáda, které se vždy vyznamenávalo věrností ve víře. Děkujeme především za vaši modlitbu; za modlitbu, kterou jste za nás vyslali k Bohu u příležitosti našeho biskupského jubilea, stejně jako modlitbu, s jakou jste o neděli „Invocavit“ vyprošovali Boží požehnání pro pátý rok našeho pontifikátu. Můžeme Vás jen ujistit, že jste zahrnuti do proseb Petrova nástupce, protože je těžké odhadnout, co je větší, zdá nouze a nebezpečí, ve kterých se ocitla svatá Církev a která jí stále hrozí, nebo obtížné úkoly a daleko sahající naděje, které jí v blízké i vzdálené budoucnosti čekají. Nepotřebujeme dodávat z naší strany, že denně v modlitbě a při svaté Oběti pamatujeme na Vaše záležitosti a že víme, jak jsou četné a jaké vyvolávají starosti.

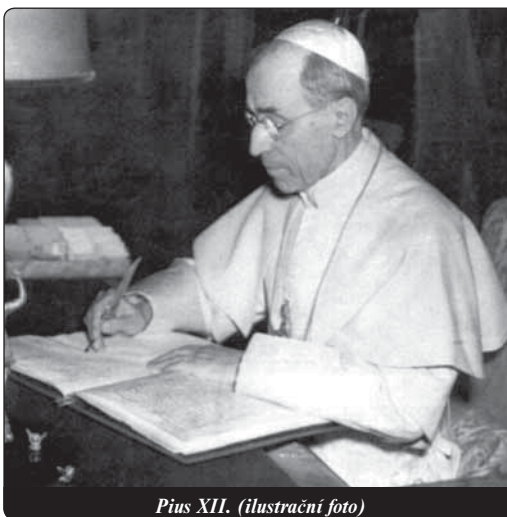
Děkujeme Ti také za obě přílohy, pastýřský list z 22. března 1942, který se četl v Západním Německu a téměř ve stejném znění také v Bavorsku, a adventní pastýřský list, který se četl u Vás na Západě. Oba tyto listy sdílejí náš plný souhlas, neboť se tak odvážně zasazují za práva Církve, rodiny a jednotlivých lidí. Zřídka kdy, nebo snad vůbec nebyly tak osudově spojeny tyto tři záležitosti: lidská důstojnost, rodina a Církev a nebyly den co den tak pošlapávány jako dnes. A je to pokaždé útěcha,

když se dovídáme o otevřeném a odvážném slovu německého biskupa nebo německých biskupů. Pohled do širokého okolí Vás přesvědčí o tom, že vaše neohrožené vystupování za pravdu a právo, proti tvrdosti a bezpráví pověsti Vašeho národa v zahraničí nejen neškodí, nýbrž naopak jí pomáhá při politováníhodné neznalosti stavu věci vyvrátit protikladné výčitky. Ty, ctihodný bratře, jsi ostatně tím posledním, kterému se o tom potřebujeme zmínit.

Oba Tebou zaslané pastýřské listy připravily současně půdu našemu vánočnímu poselství z 24. prosince 1942. Rádi slyšíme, že jsi dal projednat obsah našeho poselství na děkanských konferencích. To posiluje duchovní spojení mezi Námi a Vaším klérem, mezi Vámi a širokým katolickým světem. Naše slova našla hluboký ohlas na celém světě, v zemích, které vedou válku, i těch několika málo válkou dosud nedotčených. Naše sdělení, především vánoční poselství od roku 1939 nevycházela z představy, že bychom mohli nějak podstatně ovlivnit válečné dění. Sledovali jsme jen svou povinnost Zástupce Krista nyní před významnými změnami mezistátních i vnitrostátních pořádků razit cestu přirozenému právu a zákonu Kristovu, vystoupit proto nebezpečí protikřesťanského smýšlení a přehnaného nacionalismu u Našich věřících a konečně, jestli se to zalíbí Bohu a dá nám k tomu požehnání, připravit vhodným usměrněním, vysvětlováním a smířením řešení převážně obtížných úkolů, které bude nutno řešit na konci války.

Bolestné starosti s Tvou diecézí, které uvádíš: kněží a věřící jsou kvůli víře ve vazbě nebo

v koncentračních táborech (fanatismem a pozůstalým těch, kteří tam zemřeli, patří Naše zvláštní požehnání); úbytek kněžských povolání i vedoucích katolických laiků tak zasloužilého biskupského kolegia, nedostatek kněží v důsledku výpadku válečných ročníků a odvodů mladých kněží k wehrmachtu – tyto starosti se dotýkají všeobecných těžkostí katolické církve v Německu, které vnitřně živě sdílíme spolu s Vámi biskupy. Nedostatek kněží je fenomén, který se stane klíčovým problémem v Evropě, a to se projeví velmi neblaze i v misijních územích. Církev stále přijímá nedostatek kněží jako nejmenší zlo a s Boží pomocí je překoná, jen když zbylý klérus, zvláště ti mladí, se vrátí z válečného pole v nadpřirozeném duchu, věrný Církvi, vnitřně jednotný a s uctívou důvěrou spojen s biskupem a papežem, pokorný, obětavý a horlivý, s otevřenými očima pro dvě nejpřednější kněžské úlohy: přesvědčivé hlásání a obrana katolické víry a celého katolického

Pius XII. (ilustrační foto)

světového názoru až k posledním důsledkům pro jednotlivce a společnost, obnova nebo nové vytvoření křesťanských životních forem. Nemůžeme to vyjádřit slovy, jak velice se staráme o to, aby si byl klérus vědom své odpovědnosti, zvláště pokud

jde o věrné, svědomité vykonání kazatelského úřadu a svátosti pokání, a aby dorostl do svých úkolů. Co Nás v Našich starostech posiluje a těší, jsou zprávy jako ty v Tvém dopisu o návštěvě mariánských poutních míst v Tvé diecézi v minulém roce. Dokud měřítko náboženského života stojí tak vysoko, nemusíme se trápit ani My ani Vy kvůli bouřím minulých let, ani kvůli temnotě budoucnosti. Věříme a nesmíme o tom pochybovat, že podle Boží vůle tento svět právě v našich dusných dnech díky přimluvě Matky Boží musí najít záchranu, požehnání a mír.

Tvoje přání, ctihodný bratře, opět jednou přijít do Říma k Svatému otci nemůže být větší než Naše touha pozdravit Tebe a německé biskupy v Našem domě, abychom mohli hovořit o záležitostech katolické církve v Německu. Je tomu už dávno, co jsme zde viděli německé pastýře. Přesto schvalujeme a chválíme Tvůj plán zatím odložit „Visitatio liminum Apostolorum“; doufáme, že události vám brzy umožní cestu do Říma.

Pověz svým diecézanům, že se modlíme, obětujeme a pracujeme pro mír, který vytvoří všem národům bez výjimky nesitelné poměry; že nám málo věcí leží na srdci tak, jako „svoboda a vyvýšení“ katolické církve a veškerého náboženského života ve Vaší vlasti; že děkujeme Bohu za svobodu vyznání německých katolíků a otcovsky je povzbuzujeme, aby v odvaze, trpělivosti a neochvějně důvěře v Boží prozřetelnost zachovali věrnost Kristu. Jako záruku jeho neporazitelné podpory a jeho vše přemáhající milosti udělujeme Tobě, ctihodný bratře, Tvému kléru a Tvým věřícím, zvláště mládeži, která je na frontě, z plna srdce vyprošované apoštolské požehnání.

Podle 30giorni 8/2004

Tobiáš se chce dát pokřtít

Ulice Kolína, Düsseldorfu a Bonnu jsou přeplněny mladými z celého světa. I když přetrvávají organizační problémy, které vyžadují mnoho obětí, z tváří vyzařuje radost, která vyjadřuje své nadšení ve zpěvech a tancích. Kriminalita ve všech městech poklesla.

Tobiáš ze Špýru vypráví: „Jsem tu vlastně jenom proto, že pár katolických přátel jinak nedalo. Je to fascinující, když tak mnoho lidí z celého světa cestuje za jedním cílem. Nedožít den a půl nic k jídlu, potom dvě hodiny zpívat a spěchat na stadion, kam jsme se už nevešli, na louce žádné příkrývky a pak opět za zpěvu zpátky, to už stojí za zamyšlení, co za tím vlastně vězí.“

Potkala jsem Tobiáše při nočním bdění společenství Emmanuel na letištním stadionu mezi 12 000 lidmi. Toto společenství má své pedagogicko-organizační a duchovní zkušenosti s městskými kongresy ve Vídni a v Paříži. Mladí jsou uchvázeni otcem Stanem, františkánem z Bronxu; jedním z jeho hitů je píseň „Everybody has to suffer“ (Každý musí trpět).

Po otci Stanovi vydávají mladí svědectví. Jeden mladík vypráví, jak ho z vězení drog a sexu vysvobodilo slovo Bible, a jedna Tajwanka, jak ji zážitek Boží lásky uschoptil milovat své adoptivní rodiče. Ze Jeana Vaniera, který před 40 lety založil „Archu“, dílo pro postižené, vyzařuje moudrost a pokora, když hovoří o tom, jak službou postiženým slouží samotnému Kristu.

Teď nastalo dostatečné ticho, aby mohla být na scéně umístěna velká monstrance. Mezi písněmi vznikají momenty dokonalého ticha. Pak je monstrance ozářena jediným reflektorem a v tichu stadionu ji tři kněží nesou mezi zástupy: „Dovol Ježíši, aby se na tebe podíval!“

Tobiáš vedle mne padá na kolena a po jeho tváři tekou hojné slzy. Sklání se až k samé zemi, když se uděluje svátostně požehnání, a jde pak za jed-

ním knězem, aby ho vyzpovídal. Když se vrátí, sedí tiše na svém modrém batohu. Když vzhledl, usmála jsem se tiše na něho. Řekl: „Chci být pokřtěn.“

Katolická plnost, která se tak často jeví pohřbená pod vyprahlostí sekulární společnosti, je ve skutečnosti přesvědčující. Kapacita zkušenosti jednotlivce zažívá snad sotva tisícinu toho, co zde nabízí.

Zábava a slavnost bez alkoholu, bez drog a k velké lítosti propagátorů kondomů i bez sexu; hudba a muzikály na mnoha scénách; centra setkání, ve kterých angažovaní křesťané prezentují svůj apoštolát a nabízejí rozhovory; modlitba hodin; mše svaté; kněží, kteří jsou všude k dispozici smířit zájemce s Bohem a se sebou; katecheze s biskupy v rodné řeči přichozích po tři dopoledne; pouť k ostatkům Svätých Tří Králů, ustavičná adorace v mnoha kostelech. Vnucuje se otázka: Chybí nám katolíkům něco, že se tak mnozí pachtí

za jinými náboženstvími? Proč vlastně necháváme ty poklady tak často ležet ladem?

Ke katolické praxi patří noční vigilie, bdění. 800 000 mladých lidí, téměř 10 000 kněží se 750 biskupy se shromáždilo na Mariánském poli, sledování 7 500 novináři. Zpráva o počasí předpovídá dešť, bouři, dokonce kroupy. Těžko domyslet katastrofu, jestli k tomu dojde na konci týdne. Ale nestalo se tak. Nebe nad jasně osvětleným umělým oblakem se barví modře, něžné mráčky plují po obloze a nalevo celé hodiny stojí bez pohnutí bílý oblačný sloup.

Čím více se stmívá, tím více svíček se rozsvěcuje, tisíce je jich na papežově pahorku a statisí-

ce v rukou poutníků, kteří prolévají své Be-ne-detto. Konečně papamobil přijel. Musí volit kratší cestu, protože plánovaná trasa je ucpaná lidmi.

Papež přišel, aby se modlil. Dělá všechno, aby ztlumil jásoť mládeže, na který si právě ve své zemi musí teprve zvyknout. Teprve příští den při mši svaté najde také zcela osobní slova: „Rád bych s papamobilem zajel co nejbliže ke každému z vás.“ A opět se jeho osoba obrací zpět k Bohu: „Pán vidí jednoho každého z vás a miluje vás. Daruje se vám ve svatém přijímání, pro které vlastně nejsme ten nej-
příhodnější příbytek.“

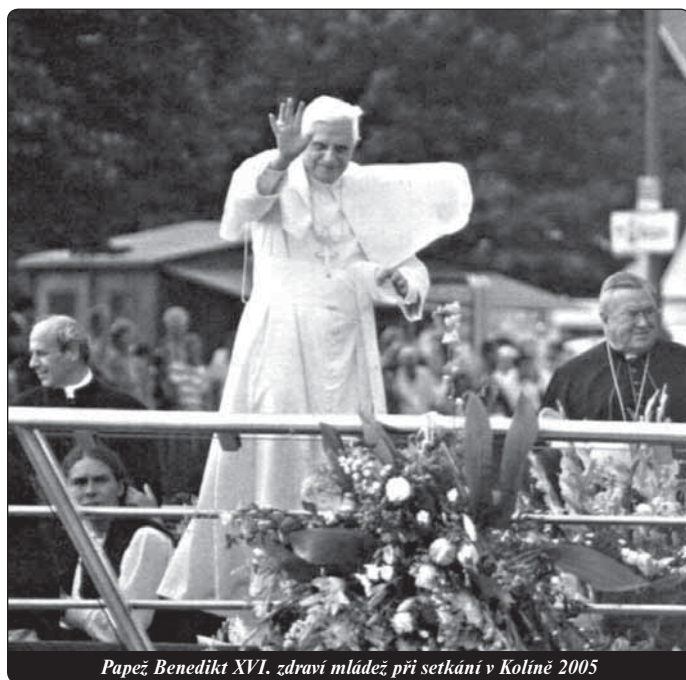
Po nočním bdění jsem se zeptala mladých ve svém okolí, zda nejsou trochu zklamáni. „Ne,“ řekli. „Tento papež je právě zcela jiný. Jan Pavel mladé lidi přitáhl, takže přišli. Papež Benedikt nás zpracovává do hloubky.“

Centrem víry a otevřenými dveřmi pro společenství s Ježíšem je Eucharistie. Papež Benedikt žije a vyučuje z tohoto středu. A tak také začíná bez obalu svou nedělní homilií.

„Před svatou Hostií, ve které se pro nás Ježíš stal chlebem, který zevnitř nese a živí náš život, začali jsme včera večer vnitřní cestu klanění. V Eucharistii se má stát klanění sjednocením. Co se zde děje? Tím, že Ježíš proměňuje a rozdává v chlebu své tělo a ve víně svou krev, přijímá vnitřně svou smrt a proměňuje ji ve skutek lásky... Smrt je současně vnitřně zraněna a nemůže již mít poslední slovo.“

To zní obtížně, protože tajemství víry se uzavírá řečí, ale vydává se v nevyčerpatelné hloubce zkušenosti. Na 10 000 kněží sedí na úpatí papežova pahorku. Oni jsou to, kteří teď stojí před obtížným úkolem koncentrovanou duchovní nauku Svätého otce mládeži přiblížit tak, aby se mohla stát solí země. Papež Benedikt je přesvědčen: „Tato mládež je silou míru ve světě.“

Vision 2000 - 5/2005

Papež Benedikt XVI. zdraví mládež při setkání v Kolíně 2005

Eutanazie dětí: kolaps lidskosti

Ve světové kulturní obci ještě neodezněl šok z holandské legalizace eutanazie dospělých a Nizozemci údajně zvažují další stupeň tohoto barbarství – eutanazii nemluvnat. Podle zprávy nizozemského deníku NRC Handelsblad má jít o usmrcování kojenců, kteří „trpí nevyléčitelným a nesnesitelným utrpením“. Není známo, jak by se zjišťovalo ono nesnesitelné utrpení, jestliže každé nemluvně – jak známo – pláče, ale nemluví. Podivná má být i pojistka proti zneužití, která by neměla být v rukou justice, ale jakýchsi ad hoc vytvořených komisí lékařů, gynekologů a soudců.

Jsou-li informace nizozemského listu pravdivé, šlo by de facto o dovršení procesu kultury smrti, kterou představuje nulová tolerance k lidskému životu. Ta je vyjádřena především svobodným zabitím počatých dětí v mateřském lůně. A stejně jako umělé potraty je i eutanazie produktem sobectví liberální konzumní společnosti. Moderní sobci se totiž o svůj standard nechtějí dělit ani se svými dětmi, tím méně s těmi, které vyžadují zvláštní péči. V situaci, kdy civilizovaný svět vymírá na nedostatečnou reprodukci, by eutanazie dětí nebyla jen svévolným pokračováním ideologie „po nás potopa“, ale i skutečnou společenskou sebevraždou.

Namísto žádoucího zúšlechťování a zjemňování mezilidských vztahů by legalizace eutanazie dětí znamenala další kolaps lidskosti, jakousi moderní obdobu starověkého svrhávání novorozenců ze skály. Pokud by Nizozemsko tento krok skutečně realizovalo, vyřadilo by se samo z rodiny kulturních států.

Jiří Karas,
poslanec PČR

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

když si nás znovu porobili ti, kteří mezitím ono pryč od Říma a pryč od Boha dovedli do všech důsledků. Vnucené kruté nacistické panství vzápětí vystřídala ještě krušnější vleklá léta tzv. „ráje na zemi“ pod komunistickou diktaturou. Tu jsme si ve skutečnosti vykoledovali sami právě v duchu naší trvajících dějinné zaslepenosti, která přes všechny bolestné zkušenosti dokonce u části národa nadále přetrvává. Stalo se nám prostě to, co říká Pán v žalmu 81: *Můj národ na můj hlas nedbal. Nechal jsem je v jejich zatvrzelosti, ať si žijí podle svých nápadů.* „Sametová revoluce“, která by se měla spíše nazývat „listopadový převlek“, otevřela dokořán dveře k moci a k milionům vykutáleným chytrákům, kteří nám už připravili a dále připravují nejedno nepřijemné překvapení. Léta plynou a stále více rozhádaná politická scéna drzých, arogantních a ziskuchtivých politiků nevyvolává ani valnou důvěru, ani valné vyhlídky, takže nadále přetrvává podvědomý pocit, že nám nebylo ani není dáno mít takového „císaře“, který by zasloužil, abychom mu dávali, co jeho je.

Bůh ovšem stvořil člověka pro život ve společenství. Jeho bytostným určením je žít nikoliv pro sebe, ale pro druhé. Jedinec zůstává odkázán na společnost a společnost na jedince. Dochází-li k vzájemnému odcizení, nikomu to neprospívá. Společnost není něco, co existuje samo o sobě. Skládá se zase jen z lidí, kteří mohou být dobří i zlí. Může tedy nastat situace, že jsme velice nespokojeni se stavem věcí veřejných, ale to nás neopravňuje složit ruce v klín a spokojit se s reptáním či rezignací, tím méně nás to opravňuje k nepřátelskému a nevrážlivému postoji. Státní zřízení starověkého Říma, ve kterém žili svatí apoštolové, nejen že mělo

daleko ke křesťanským ideálům, ale dokonce křesťany zle pronásledovalo, a přesto právě římským křesťanům apoštol Pavel napsal: „Každý se má podříditi vyšší moci, která vládne, neboť není moci, která by nepocházela od Boha. Kdo se tomu vzpírá, sám na sebe svolává odsouzení“ (Řím 13,1-2).

Jak se vyrovnat s tak náročným požadavkem? Jak jinak než v duchu křesťanské lásky. Povinnost milovat všechny, i své nepřátele nemá žádné výjimky. Můžeme se svými představenými hluboce nesouhlasit, ale to nás nesmí vést k tomu, abychom je vylučovali z okruhu své křesťanské lásky. Nadávky, kterými častujeme nesympatického politika, jemu pranic nepomáhají a nám i bližním jedině ubližují. Své protivníky musíme milovat dokonce tím více, čím více jsou ponořeni do svého omylu, protože více potřebují naléhavou pomoc. Naše modlitba nepomáhá tomu, koho nenávidíme, ale tomu, koho milujeme. Správná politická angažovanost a opravdové upřímné vlastenectví katolického křesťana není nic jiného než praktická aplikace pravé křesťanské lásky. Život společnosti je široké pole, na kterém můžeme a máme uplatňovat své základní poslání: sloužit v lásce svým bližním. Ani sám Boží Syn nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil. K duchu služby musíme vést už své děti od malička především vzorem svého života, aby na nás viděli, že jsme vedeni nikoliv touhou po výnosné kariéře, ale hlubokým zájmem o nastolení Božího království, tedy upřímnou snahou pomáhat lidem.

Žádná politická strana se nemůže pochlubit tak propracovaným programem, jaký představuje morální a sociální učení církve. Jeho přednosti jsou však málo platné, pokud zůstane jen

na papíře. Musí nejdříve vejít ve známost, ale nikoliv známost jen všeobecnou a povrchní. V těchto otázkách musíme být doslova kovaní, učinit je podkladem vznášených a propagovaných politických požadavků a také základem svého jednání, což platí obzvláště pro ty, kteří přímo pracují v hospodářské oblasti. Nemáme nejmenšího důvodu dát se zatlačit do kouta. To, že jsme něco jako utiskovaná menšina, je jen povrchní vnější zdání. Ve skutečnosti máme za sebou takovou sílu, o jakou se nemohou opírat politici ani těch nejsilnějších stran. Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Ale aby byl Bůh s námi, musíme my být s Bohem. Být s Bohem, to znamená mít čisté, čestné, nezištné a obětavé srdce a dokazovat tak vlastním příkladem, že je možné uskutečňovat i to, čemu už dnes nikdo nevěří. K tomu nás povzbuzuje také milé překvapení, jaké připravili Německu a světu mladí katolíci ve městě nad Rýnem.

Bližící se parlamentní volby nás ovšem postaví před velký problém, komu vlastně dát svůj hlas. Jestliže konstatujeme, že nevidíme kandidáty hodné našeho hlasu, musíme se vážně zamyslet a zpytovat svědomí. Podnikli jsme za poslední léta něco pro výchovu osobností, které by se mohly zdárně uplatnit v politickém životě, nebo čekáme, že spadnou z nebe? U kolébky jednotné Evropy stáli vynikající katoličtí politikové. Víme o nich bohužel docela málo, protože železná opona je důkladně odstínila a jedovatá komunistická propaganda udělala, co jen mohla, aby je postavila do nepříznivého světla. Kde však jsou jejich nástupci? Je to velký dluh všech křesťanů, že v jejich středu zmizelo ono podhoubí, ze kterého se rodí věřící politické osobnosti.

-red-

Čtyři dni zpovědníka na SDM

P. Florian Calice byl čtyři dni zpovědníkem na SDM. Prožil přitom, že tento SDM byl událostí s hlubokým dosahem a způsobil mnoho obrácení a nových začátků s Ježíšem Kristem. Přinášíme záznam rozhovoru, který měl s A. Gaspariovou v Rádiu Maria.

Jaké zážitky si přinášíš z Kolína?

Média prožívají SDM vlastně zvnějšku, tedy podle nádherné nálady účastníků, a ptají se také na jejich vnitřní zážitky. Když však v ty dny vyslechneme stovky zpovědí, poznáváme, že SDM je něco opravdu velkého. Při těchto setkáních bylo pro mě zvláště působivé, jak mnoho mladých přicházelo ke zpovědi, jak prožívali Boží dotek a propu-

kali v pláč. To prožívá kněz jen zřídka kdy. Tentokrát však byl Kolín doslova zaplaven zpovědním děním.

Jak se tyto zpovědi odehrávaly?

Počínaje od Rýna byla to krásná cesta procesí, kterou poutníci prošli. Z reproduktorů zněla hudba a modlitby v různých řečech – tak decentně, že každá skupina se mohla věnovat i svým modlitbám. Tato cesta vedla kolem Rýna k dómu s relikviemi Mudrců z Východu. Odtud cesta pokračovala dále k otevřenému prostranství, kde byly každé dvě hodiny slouženy mezinárodní mše pro právě přicházející skupiny poutníků. V pozadí byla vybudována obrovská zpovědnice, dvě haly s křížem SDM, jedna s Nejsvětější Svátostí. Nalevo a napravo bylo 100–200 zpovědnic, v kterých zpovídali kněží různých národností...

Pravé zpovědnice?

V obrovské veletržní hale bylo 100 stolů s tabulkami, které oznamovaly, v jaké řeči je možno se zpovídat. Bylo zajímavé, že s přibývajícím časem – mládež se musela nejdříve „rozehrát“, byly fronty u zpovídajících stále delší. Nápadné bylo, že kněží, kteří zpovídali jen v němčině, neměli bohužel tolik práce. Kdo však nabízel také italštinu a francouzštinu, nemohl se ubránit návalu...

Bylo tam tolik německých kněží?

Možná že i to hrálo svou roli. Ale je fakt, že mladí Italové přistupovali ke zpovědi s větší samozřejmostí, také Francouzi, Španělé a anglicky hovořící účastníci...

Byly také rozdíly ve způsobu zpovědi?

Ano, to mohu zcela anonymně dosvědčit. U Němců to byly často rozhovory o těžkostech, které mají s Církví. U Italů především vztah k Božím příkázáním a osobní úsilí žít podle evangelia. Velice dojemné bylo vidět, že mezi mládeží jsou již opravdoví křesťané, kteří i uprostřed obtíží usilují s velkou rozhodností žít podle evangelia. Mladí, kteří žijí v přátelství s druhým pohlavím, ať už je to cesta k manželství nebo ne, snaží se upravit své vztahy podle nauky Církve. Jsou mladí, kteří se snaží vydávat svědectví pro evangelium a bolestně prožívají, když se jim to na pracovišti a mezi přáteli nedaří...

Existuje tu tedy skutečné misijní povědomí...

Ano, zcela zřetelně, zvláště mezi italskou mládeží. Zde je také zcela samozřejmé, že v neděli se chodí do kostela.

Přicházeli ke zpovědi také takoví, kteří stojí opodál?

V těchto dnech jsme zažili mnoho mladých, kteří obdrželi dar hlubokého obrácení. Přišli na SDM z nejrůznějších důvodů: aby se setkali s mladými lidmi, aby podnikli cestu, ale nikoliv proto, aby vyslechli katecheze. Ale protože se pak přece jen ocitli na katechezích, uvědomili si, že Bůh hraje v jejich životě zatím příliš malou roli. Byli pojednou konfrontováni s pravdou: Přišli jsme, abychom se mu poklonili – to bylo téma, které zatím šlo zcela mimo jejich život. Mnozí s velkou bolestí řekli: „Můj život šel zcela mimo Boha!“ A mnozí měli touhu stát se věřícími.

Bylo tu něco obzvláště nápadné?

Mnozí mladí museli zápasit s velkými těžkostmi, protože při tak velkém množství lidí vznikají nesmírné organizační problémy. Musíme mladé lidi skutečně obdivovat, protože často museli na něco čekat mnoho hodin: na jídlo, na vlak – ve stoje a v horku. Často dostali málo najíst. V jejich zpovědích bylo často téma, že se rozčilovali, kritizovali, byli netrpěliví. To je velice bolelo. A mně to dojívalo, že poznávali: Setkání mládeže vyžaduje poutnického ducha, tedy také určité pokání, že musím ze sebe vydat to nejlepší. Bylo vidět, jak zde Bůh působí, všechno řídila jeho pro-

zřetelnost, aby mladé připravila pro mnoho milostí, které pak obdrželi. Museli se k poznání vnitřně „prokousat“. To vyvolávalo zkroušenost, která je brnou k tomu podstatnému: přání setkat se s Ježíšem.

A jak prožíváš jakožto kněz takový nával ke zpovědi?

Byl to jedinečný a krásný zážitek, tak krásný, jak je to jen možné, šest nebo sedm hodin zpovídat v kuse bez jediné přestávky. To jde uskutečnit jenom proto, že je to krásné. Přirozeně je to namáhavé, protože je nutno stále velmi pozorně naslouchat. Mimoto není vždy lehké přizpůsobit se cizí řeči. Ale jinak je to to nejkrásnější, co si jako kněz mohu představit.

Co bylo na Kolíně zvláštní proti jiným dosavadním SDM?

Byl jsem v Paříži, v Římě a v Torontu, tedy při posledních setkáních s Janem Pavlem II. Co mě napadá: Myšlenka, že papež je oslavován jako popstar, mi rozhodně nesedí. Podle mého soudu měl Jan Pavel II. na základě svých přirozených darů, ale také na základě své osobní víry, svého otcovství, které za léta pontifikátu vyžrálo, zcela jiné vyzařování než papež Benedikt. Ten má ve srovnání s předchůdcem křehký hlas, v jeho pohybech je stopa neobratnosti, trochu bázlivosti, a přesto nadšení mládeže bylo zcela identické. Je vidět, že mládež chápe to podstatné: Jde o setkání s Petrem, nikoliv s nějakým člověkem, který je tu uctíván. Ať bude papežem kdokoliv, mládež dá najevo, že jde za ním. To svědčí o neobyčejné zralosti v chápání toto, co je to Církev.

*Z Vision 2000 - 5/2005
přeložil -lš-*

Svatováclavský odkaz

Promluva biskupa Radkovského při Národní svatováclavské pouti 2005

Přinášíme úplné znění homilie pronesené biskupem Františkem Radkovským při Národní svatováclavské pouti ve středu 28. 9. 2005 ve Staré Boleslavi.

Milí poutníci zblízka i zdáli, vážení hosté, milí televizní diváci a rozhlasoví posluchači, kteří dnešní pouť prožíváte díky technice spolu s námi, milí mladí přátelé, zvláště vy, kteří jste se nedávno zúčastnili světové pouti se Svatým otcem v Kolíně nad Rýnem!

Všichni cítíme, že svátek svatého Václava je jiný než svátky ostatních světců, našich ochránců a patronů. Je to proto, že svatý Václav je patronem naší země v tom nejvládnějším smyslu slova. Národ si ho během staletí takto vybral, uctíval ho a vzýval o pomoc. A protože mnohokrát tuto jeho pomoc zakusil, učinil ho dokonce Dědicem České země, což je něco ještě mnohem víc. Nevím, jestli nějaký jiný národ, nějaká jiná země, má svého Dědice, který nad ní bdí jako nad svým dědičným údělem a ochraňuje ji, jako je tomu u nás po víc jak tisíc let.

Proto slavíme svátek svatého Václava právem jako národní pouť. Je to vždy příležitost zamyslet se nad vlastním národem, nad naší zemí, tak jak nás k tomu náš patron povzbuzuje. Zároveň si uvědomujeme, že jako křesťané, jako ti, kteří od Boha dostali víru v Ježíše Krista a jeho prostřednictvím stále dostávají velké dary, máme zvláštní odpovědnost za svůj národ a zemi, za společnost, ve které žijeme a již jsme součástí, protože komu bylo více dáno, od toho se také více požaduje.

Prezident Tomáš Garrigue Masaryk o svatém Václavu napsal: „Život a smrt sv. Václava nás učí, že zdravý život národa spočívá na vzdělanosti a mravnosti, na mravnosti posvěcené pravou zbožností.“ (viz jubilejní

sborník o sv. Václavu) Jsou to závažná a jasná slova. Ovšem, jak vypadá ve srovnání s tím skutečnost a co udělat pro její zlepšení? To jsou otázky, které jsou pro nás, křesťany, ale i pro ostatní spoluobčany výzvou.

1) Pokud jde o naši vzdělanost, ta je stále velkým úkolem. Všichni si uvědomujeme, že v současné konkurenci v globalizovaném světě i v Evropě můžeme obstát především tím, že naši občané budou lidé vzdělaní a všestranně i odborně zdatní. Jsme malá země, nemáme přílišné surovinné bohatství a největším bohatstvím této země jsou tedy její obyvatelé, jejich schopnosti a vlastnosti a také jejich vzdělání. To ovšem vyžaduje nejen dobré školství, ale především velkou píli a snahu školních dětí i mladých lidí. Obracím se proto na vás, mladé. Nedávná pouť do Kolína vám ukázala, jak je důležité znát jazyky, abyste se ve světě domluvili, protože svět se kvůli nám česky učit nebude, nevyplatí se mu to, je nás málo. Je také důležité mít dobrý rozhled, solidní všeobecné vědomosti a vynikající odborné znalosti, abyste se mohli dobře orientovat a uplatnit a naše země mohla dobře prospívat. Svatý Václav byl velmi mladý, když se ujímal vlády, byl vám věkem blízký. Přitom měl nesmírnou odpovědnost za mladý stát a za jeho úspěšné zařazení mezi pokročilé křesťanské státy Evropy; byl však člověkem na svou dobu nadprůměrně vzdělaným, diplomaticky schopným a zřejmě i fyzicky dobře připraveným, což bylo v jeho době a v jeho roli velmi důležité.

2) Domnívám se, že morální stav naší společnosti je ovšem velmi závažný. Dochází v ní

k stále většímu oslabování a relativizování mravních principů a norem, což má pro celou společnost nedozírné následky.

a) Především základ společnosti, manželství a rodina, procházejí závažnou krizí. Odnášejí to děti, budoucnost společnosti, která by měla mít tu nejlepší péči. Místo toho jsou svědky a účastníky napětí a stresů, rodinného násilí a přinášejí si tak do života velkou zátěž.

b) Je zpochybňována nedotknutelnost života, především v těch etapách, kdy je nejbezbrannější a potřebuje nejvíce ochranu: u nenarozených dětí a u starých a nemocných. Potraty a eutanazie musejí burcovat svědomí společnosti. A patří sem i využívání embryí, lidských zárodečných buněk, k pokusům a k léčení za cenu jejich zničení. My, křesťané, bychom vždy měli být hlasem slabých a bezbranných, pamatujme na to!

c) V naší škole chybí solidní etická výchova a výuka a k tomu alternativně i náboženská výchova a výuka pro větší počet dětí, jak je tomu v jiných evropských zemích. Při zlepšování morálního stavu společnosti nesmíme opomenout dobrou výchovu mladé generace. Výsledkem nedostatečné výchovy je totiž růst kriminality. Ten má za následek vytunelované miliardy, které nakonec musí zaplatit všichni daňoví poplatníci, vysokou korupci, která velice škodí i solidní pověsti naší země, násilnické činy, a to dokonce i dětí a mladistvých a přeplněné věznice. To jsou jistě dostatečné ekonomické argumenty pro toho, kdo by jiným nerozuměl, že mravnost má velký význam pro zdravou a prosperující společnost.

d) Špatnou službu konají mnohá média, zvláště privátní, která sledují především komerční ohledy, a proto se často podbízejí s pořady, které lichotí nízkým pudům a mravnost ještě dále snižují. To, že se za posledních patnáct let přes nesporně velký dar svobody a demokracie

mnoho změnilo negativním směrem v duchovním profilu společnosti, lze přičíst i neblahému působení některých médií. Jistě je to jev společný vyspělým evropským zemím, ale v tom je zrovna nemusíme následovat.

A mohl bych pokračovat ve výčtu negativních jevů v naší společnosti, ale aspoň tyto nejkřiklavější. Nesmíme však mít složené ruce a bédovat, je nutné se postavit aktivně tomuto zlu.

Ad a) Pečujme tedy především o vlastní rodiny, aby byly zdravé a panovala v nich vzájemná láska a harmonie. Pomáhejme i ostatním manželům a rodinám, zvláště prožívající-li krizi. Pomáhejme i jejich dětem.

Ad b) Snažme se dělat osvětu. Mnoho lidí nemá jasno v tom, že život člověka začíná již počtím, a že je tedy třeba tento život už od početí chránit. Snažme se nejen vysvětlovat nepřipustnost potratů, ale předcházet jim i tím, že pomáháme těhotným ženám v krizových situacích, aby našly lepší řešení než potrat. Navštěvujme staré, nemocné a opuštěné lidi, pomáhejme jim nést jejich těžkosti. Spolupracujme v tom s místní charitou.

Ad c) Usilujme o zavedení etické výchovy a výuky ve školách a snažme se především dobře vychovávat vlastní děti. Buďme jim sami dobrým příkladem poctivého, čestného a odpovědného jednání vůči jednotlivcům i společnosti.

Ad d) Nesledujme mravně špatné programy v televizi a nedovolme to ani svým dětem. Reagujme na pořady v televizi i v rádiu tím, že do těchto médií napíšeme poděkování a pochvalu za dobré pořady a kritiku špatných. Je to velmi potřebné a užitečné. Média potřebují znát mínění diváků a berou je vážně.

3) A ještě jednu velmi důležitou věc. Svatý Václav byl státník a politik. Naše země nesmírně potřebuje mít vždy dobré státníky a politiky, a to na všech úrovních: v obcích, v krajích, v celém

státě i v Evropské unii. Prosme ho, aby bděl nad svou zemí a nad jejími státníky a politiky. A modleme se i za ně, moc to potřebují.

Využívejme svých práv, především volebních, k tomu, aby nám vládli ti nejlepší a vládli dobře. Je třeba volit takové politiky, kteří mají dobrý program a poctivě ho plní. A nejen to. Je potřeba politiky dobře volit a kontrolovat, ale také se nasadit pro dobro společnosti a do politiky na všech úrovních aktivně vstupovat. Povzbuzují k tomu všechny generace, ale zvláště mladé. My, křesťané, se nesmíme dívat na politiku jako na špinavé povolání, ale musíme je sami angažovaně ozdravovat a proměňovat Evangeliiem. Vybízí nás k tomu čtení z Písma svatého, které jsme právě slyšeli, povzbuzuje II. vatikánský koncil a příkladem v tom je sám svatý Václav. On usiloval o proměnu života svých poddaných v duchu Evangelia a šel v tom příkladem. Narážel na velký odpor a nakonec to zaplatil životem. Ale nebyla to prohra, stal se oním evangelním semenem, které musí podle Kristova vzoru zemřít, aby přineslo užitek. A užitek tu byl a trvá. Měli jsme brzy světce z vlastního národa a to přispělo k tomu, že jsme se stali respektovanou křesťanskou zemí uprostřed evropských národů a nezaklíkli jsme jako například Polabští Slované.

Vstupujte tedy do politiky, ne pro kariéru a hmotný či jiný osobní prospěch, ale pro hmotné i duchovní dobro a prospěch našich bližních, našich spoluobčanů, a to i za cenu vlastních námah a obětí. Kéž Vám v tom svatý Václav pomáhá svou mocnou přímluvou u Boha!

Zamýšleli jsme se nad vlastní zemí, je však především třeba za ni prosit. Prosme za ni a její obyvatele denně. Budeme usilovně prosit i teď, při této bohoslužbě.

Převzato z TS ČBK

Výzvy fatimského poselství (28)

Tak např. každý jednotlivec je pouze jedinou osobou, ale existují v ní velmi odlišné věci: některé řádu přirozeného, jiné řádu nadpřirozeného. Jsme tělo: hmota formovaná Bohem z bláta země, a toto tělo se udržuje plody těžce země, z níž bylo vzato a do níž se vrátí.

Avšak životem našeho těla je duše, duchovní bytost stvořená Bohem k jeho obrazu a podobě, jak to praví Písmo svaté: *Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, jako obraz Boží ho stvořil, stvořil je jako muže a ženu (Gn 1,27)*, což je dále vysvětleno: *Tehdy uhnětl Hospodin Bůh člověka z prachu hlíny a vdechl do jeho nozder dech života, a tak se stal člověk živou bytostí (Gn 2,7)*. Naše duše je tedy duchovní bytostí stvořenou Božím dechem: je nesmrtelná. Dokud zůstává spojena s naším tělem, jsme živou bytostí, ale když tělo úplně přestane být schopné spolupracovat s činností duše, opouští ho a odlétá k Bytí, které ji svým dechem stvořilo; odlétá k Bohu, který ji přitahuje jako střed přitažlivosti. Tělo, opuštěné duší, zůstane bez života a vrací se do země, z níž bylo vzato.

Duše nese se sebou dary, které přijala od Boha: rozum, paměť, vůli atd. I když si mrtvola uchová všechny své přirozené orgány v dobrém stavu, už nevidí, nemluví, nepohybuje se, nechápe ani neuvažuje. Předtím to bylo bytí, které myslelo, které mělo život; nyní je to nečinné bytí, neschopné konat, jež se rozpadá a mizí v hnilobě hrobu.

Když se ptáme, jak je možné, že v jediné osobě existuje veškerý tento souhrn věcí – tělo, které je z hmoty a umírá; duše, duchovní bytost, která má nesmrtelný život, protože má účast na Božím životě; rozum, paměť a vůle – musíme vyznat, že nevíme a nechápeme, jak je to možné. Nechápeme, co se děje v nás samotných, co v nás exis-

tuje, co jsme; jsme to, co druhý nevidí, co ani my neznáme, zkrátka jsme to, co zná velmi dobře pouze Bůh. Proto obvykle zcela pravdivě říkáme: jen Bůh ví, co jsme.

Jednou jsem slyšela říci jednoho odborníka, který právě skončil vyšetřování nemocného: „My lékaři jsme velmi stu-

dovali a lékařství udělalo velké pokroky. Přesto však v lidském těle existují mnohá tajemství, která se nám ještě nepodařilo odhalit.“ To, co onen lékař řekl o lidském těle, můžeme rozšířit na celé stvoření: do všeho Bůh vložil tajemství, které není přístupné našemu omezenému chápání. Je to kvůli tomu, že lidský rozum utváří jen nepatrná účast na Božím rozumu.

Celá příroda se nám jeví jako zahalená v tajemství, celá se nám jeví být zjevením tajemství Boha, který je trojí v osobách – Otci, Synu a Duchu Svatém – a jediný pravý Bůh.

Když trháme ovoce, např. pomeranč, stáhneme mu slupku, kterou odhodíme, oddělíme jádérka, jež se mohou zasadit a dát nám další stromy, a zůstanou nám měsíčky, které nás živí. Tak v jediné jednotě – v pomeranči – máme tři odlišné věci s různými účely. A totéž můžeme říci také o jiném ovoci.

Když pozorujeme růžový keř, vidíme kmen, který ho spojuje se zemí, odkud saje výživu, jež ho

udržuje, zelené listí, jež na podzim uvadá a opadá, i to, jak je pokrytý krásnými růžemi, které trháme a jež potěšují náš zrak a čich. Celá příroda byla stvořena, aby nám mluvila o Bohu a zjevovala nám tajemství Boha *trojího v osobách*. Jestliže ve všech stvořených věcech nacházíme v každé jednotě celek odlišných věcí, které oddělujeme a rozlišujeme odlišnými jmény, proč se divit tomu, že v jediném Bohu jsou tři rozlišné osoby: *Otec, Syn a Duch Svatý*? Chceme-li naslouchat, celé dílo stvoření nám hovoří o Bohu Stvořiteli.

Ale je to především Písmo svaté, jež nám na různých místech hovoří o tomto tajemství Nejsvětější Trojice a zjevuje ho, jako např. když nám sv. Lukáš popisuje tajemství vtělení Slova, „Syna Nejvyššího“. V odpovědi na jednu Mariinu těžkost anděl řekl: *Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží (Lk 1,35)*. Jsou zde zmiňovány tři božské osoby: *Duch Svatý*, který sestupuje na Pannu; *Nejvyšší* (kterého Ježíš Kristus, „Syn Nejvyššího“, nazývá *Otec*), který plodí Slovo, a *Syn*, který se má narodit a jenž, jak praví anděl, „bude nazván Syn Boží“.

Ježíš Kristus, plzený Otcem od věčnosti, je počat a zrozen v čase z Panny Marie. Jako člověk začal existovat od chvíle svého vtělení v lůně panenské Matky; jako Bůh existoval vždy spolu s Otcem a Duchem Svatým. Sv. Jan nám říká: *„Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. (...) A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“ (Jan 1,1–2.14)*.

Vícekrát se v evangeliu setkáváme s Ježíšem Kristem, jak hovoří o třech – o Otci, Synu a Duchu Svatém – a jak sobě samému dává jméno Syna: *„A za cokoli budete prosit ve jménu mém, to všechno udělám, aby Otec byl oslaven v Synovi. (...) Ale Pří-*

CENAP Brno si Vás dovoluje pozvat na **KURZ VÝCHOVY K RODIČOVSTVÍ** se zaměřením na metodu přirozeného plánování rodičovství. Kurz se skládá z na sebe navazujících setkání, která jsou rozdělena na základní a instruktorskou část.

V rámci kurzu se dozvíte:

- Základní pravidla užívání přirozeného plánování rodičovství (PPR) s důrazem na symptotermální metodu vypracovanou německou Pracovní skupinou PPR.
- Užít přirozeného plánování rodičovství v období nemoci, kojení, klimakteria, v případech směnného provozu, po vysazení hormonální antikoncepce.
- Informace o lidské sexualitě.
- Jak konkrétně může přirozené plánování rodičovství napomoci při léčbě příčin dosavadní neplodnosti.
- O antikoncepci a jejích možných účincích.
- Osvědčené způsoby poradenství, faktory ovlivňující poradenství.
- Jak připravovat snoubence na manželství z hlediska instruktora PPR.
- Přístupy k sexuální výchově mládeže.

Po absolvování se stanete držitelem osvědčení a instruktorem přirozeného plánování rodičovství. Toto osvědčení Vás opravňuje působit jako poradce symptotermální metody přirozeného plánování rodičovství a provádět přednáškovou činnost na školách. Kurz probíhá buď ve všední dny v Brně nebo víkendovou formou po celé České republice. V Brně začne kurz 25. 10. 2005 (další termíny jsou 15. 11., 6. 12., 13. 12. 2005)

V Praze začne 11. 11. 2005 (další termíny 25.-26. 11., 9.-10. 12. 2005)

Bližší informace a přihlášky získáte na adrese:

CENAP, Hybešova 40, 602 00 Brno, tel. 543 254 891, 543 331 470-2, e-mail: cenap@cenap.cz, internet: www.cenap.cz.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou **Unie křesťanských pedagogů** Vás zve na **přednášku PhDr. Radomíra Malého RODINA A LIBERALISMUS**, která se bude konat v úterý 1. listopadu 2005 v 19 hod. v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2. V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Ve dnech od 16. 10. do 30. 10. pořádá 1. sdružení přátel bl. Hyacinta Maria Cormiera O.P. v Brněnském angeliku v Brně v knihovně kostela sv. Michala, Brno **DOMINIKÁNSKÁ SETKÁNÍ MEZI KŘESŤANSKÝM UMĚNÍM** (naproti Velkému Špalíčku).

Zúčastní ho se ho svými díly známí ikonopisci ze Slovenska P. Irenej Ciutti, fra Matěj Šproch, člen komunity Cenacollo, dále Martin Skočovský (VŠ výtvarného umění Bratislava), a naši známí umělci Vladimír Matoušek, Pavel Kryl, Ema Hostašová, Veronika Planerová, Dana Marková, Albert Štěpán a další.

Pondělí až sobota: od 17.00 do 20.00 hod.

Neděle: 9.30 – 12.00 a 17.00 – 20.00 hod.

Více informací na adrese: www.cormier.cz

mluvce, Duch Svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já“ (Jan 14,13.26). Na jiném místě říká: „Otec miluje Syna a všechno mu dal do rukou“ (Jan 3,35), a o něco dále: „Neboť jako Otec křísí mrtvé a je oživuje, tak i Syn oživuje, koho chce“ (Jan 5,21).

Máme tedy jediného Boha, ale ve třech rozlišných osobách: **V Otci, Synu a Duchu Svatém.**

Duch Svatý k nám přichází jako učitel, aby nás učil a nám připomínal všechno, co nám Ježíš Kristus zjevil: *„Ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já.“* Duch Svatý to činí přímo dary, které on sám dává duši, nebo nepřímou, když používá lidské prostředky, mezi nimiž vyniká Církev, naše matka a učitelka, jež mezi základními posláním, která jí byla svěřena vykonávat na zemi, má také úkol připomínat nám s autoritou a věrně všechno to, co Ježíš Kristus řekl a vykonal.

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Liturgická čtení

Neděle 16. 10. – 29. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 45,1-4-6

Ž 96(95),1+3.4-5.7-8.9-10a+c

Odp.: 7b (*Vzdejte Hospodinu slávu a moc!*)

2. čt.: 1 Sol 1,1-5b

Ev.: Mt 22,15-21

Slovo na den: *Co je Boží, Bohu.*

Ž 124(123),1-3.4-6.7-8

Odp.: 8a (*Naše pomoc je ve jménu Hospodina.*)

Ev.: Lk 12,39-48

Slovo na den: *V hodinu, kdy se nenadějete.*

Čtvrtek 20. 10. – ferie

1. čt.: Řim 6,19-23

Ž 1,1-2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

Ev.: Lk 12,49-53

Slovo na den: *Oheň.*

Pátek 21. 10. – ferie

1. čt.: Řim 7,18-25a

Ž 119(118),66.68.76.77.93.94

Odp.: 68b (*Nauč mě, Hospodine, svým příkazům!*)

Ev.: Lk 12,54-59

Slovo na den: *Udělej všechno, aby ses ještě cestou vyrovnal.*

Sobota 22. 10. – nez. sobotní pam.

P. Marie

1. čt.: Řim 8,1-11

Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6

Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)

Ev.: Lk 13,1-9

Slovo na den: *Přicházím hledat ovoce.*

Středa 19. 10. – nez. pam. sv. Jana de Brébeuf, Izáka Joguese a druhů

nebo sv. Pavla od Kříže

1. čt.: Řim 6,12-18

Ev.: Lk 10,1-9

Slovo na den: *Poslal je, kam chtěl sám přijít.*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	16. 10.	17. 10.	18. 10.	19. 10.	20. 10.	21. 10.	22. 10.
Antifona	812	1708	1563	857	873	889	1666
Žalm	783	786	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	1708	1673	857	873	889	1666
Antifony	813	828	1682	858	874	890	906
Žalmy	813	828	813	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1710	1682	861	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	721	1562	1563	861	877	894	1669
Prosby	817	1711	1683	861	878	894	1655
Záv. modlitba	722	1562	1564	1565	878	894	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	792	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	1684	865	882	898	913
Záv. modlitba	722	835	1564	865	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	1714	1685	867	883	915
Antifony	808	822	838	1685	868	884	916
Žalmy	808	823	838	1678	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	1717	1686	871	887	918
Ant. ke kant. P. M.	721	722	1563	1564	871	887	722
Prosby	811	826	1718	1686	872	888	918
Záv. modlitba	722	722	1562	1564	1565	888	723
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM TÝDENÍKU SVĚTLO NA ROK 2006

CENA ZA JEDEN VÝTISK SVĚTLA V ROCE 2006 BUDE 9 Kč

- 1) Odběratelé, kteří již **odebírají 1-10 kusů** (včetně) Světla týdně, najdou všechny informace spolu s příloženou **složenkou** v tomto čísle Světla. Pokud patříte do této skupiny a složenkou uvnitř nenajdete, ozvěte se prosím na naši níže uvedenou adresu.
- 2) Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světla týdně, budou dostávat **faktury se složenkami** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí či pololetí, stejně **jako dostávali v tomto roce**. První faktura jim tedy přijde spolu se složenkou ve Světle č. 1/2006. Pokud chtějí provést nějaké **změny v odběru** (počet kusů, adresa, termíny fakturace), prosíme nahlásit nejpozději **do 9. prosince 2005 na adresu uvedenou v bodě 4**. Nezapomeňte uvést své odběratelské číslo z pravého rohu adresky.
- 3) Odběratelé, kteří si kupují Světlo od hromadných distributorů (např. v kostele), mohou pokračovat v tomto odběru i nadále.
- 4) Ti zájemci, **kteří ještě týdeník Světlo neodebírají** a chtěli by si jej předplatit na rok 2006 se zasláním na svou adresu, mohou si jej objednat na adrese:
*Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1,
tel./fax: 585 220 626, e-mail: knihy@maticecm.cz.*
Složenkou vložíme do první zásilky Světla.

VÝHODY PRO ODBĚRATELE SVĚTLA:

- při odběru **11-49 kusů** - 10 % sleva z prodejní ceny
- při odběru **50-99 kusů** - 20 % sleva z prodejní ceny
- při odběru **100 a více kusů** - 25 % sleva z prod. ceny

Na jaře a na podzim 2006 uveřejníme ve Světle nabídku knih, kde poskytneme našim odběratelům **15% slevu z prodejních cen našich titulů** a některých vybraných knih z jiných nakladatelství.

P.P.
147/2002
772 00 Olomouc 2

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1